

[Boeck-Hansen.]

som har store Forudsætninger for at give Arbejde til de mange arbejdsløse inden for Søfarten — der er henved 30 pCt. arbejdsløse —, med ekstraordinære Skatter.

Nøhr: Jeg kunde desværre ikke være til Stede, da det ærede Medlem Hr. Clausager havde Ordet som Ordfører for sit Parti, idet jeg maatte deltage i et Udvalgs-møde. Jeg forstaaer, at det ærede Medlem har beskæftiget sig med den Skattetale, jeg holdt under Finanslovdebatten. Nu glæder jeg mig saa til at læse det ærede Medlems Tale i Rigsdagstidende. Der har formentlig kun været Tale om lidt af det Smaadrilleri, som det ærede Medlem er saa erfaren i at præstere; men skulde det ærede Medlem have sagt noget meget slemt, trøster jeg mig til, at jeg ved dette Lovforslags anden Behandling faar Lejlighed til at svare ham.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Clausager har Ordet for en kort Bemærkning.

Clausager: Jeg kan ikke forstaa, at det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensen mener, at man ikke maa tale om den Eventualitet, at man ændrer et Forslag noget og bruger det paa en lidt anden Maade, end Tanken har været. Det har vi da set før. Det ærede Medlem vil af med Merindkomstskatten. Jeg er i og for sig mere stemt for at lave den lidt om, saa den bliver mere brugelig, og saa bruge en Del af Provenuet til Nedsættelse af mere tyngende Skatter. Men det vil det ærede Medlem altsaa ikke, forstaaer jeg.

Det ærede Medlem siger, at jeg skal ikke tiere citere det ærede Medlem Hr. Nøhr. Jo, aldeles bestemt! Nu maa jeg selvfølgelig ikke citere ret meget og helst ingenting. Jeg skal derfor igen sige, at hans Tale staar at læse paa Sp. 1339—42, og jeg beder alle ærede Medlemmer læse den igennem og sammenholde den med min Tale og saa se, om der er Gnist af forkert i det, jeg har sagt. Hvis det ærede Medlem Hr. Hassing-Jørgensen mener, at den lille Bemærkning, han læste op, giver Udtryk for, hvad det ærede Medlem Hr. Nøhr sagde, tør jeg dristigt sige, at det var en fuldkommen Forvrængning af denne Tale. Dermed skal jeg forlade dette Emne, men jeg beder altsaa Medlemmerne om at læse det ærede Medlem Hr. Nørhs Tale igennem — jeg staar til Ansvar for hvert Ord, jeg har sagt angaaende denne Tale.

Saa vil jeg gerne sige til Finansministeren, at det er jo godt nok, at man kan paavise en Stigning i Indtægterne, men det kommer virkelig an paa, hvorfra de er steget, og hvortil de er steget. — Hvis den ærede Finansminister vil høre efter, vil jeg sætte Pris paa det. — Jeg siger: Man kan nok paavise en Stigning i mange Tilfælde, men det kommer an paa, hvorfra den kommer, og hvortil den gaar, og en Stigning i Landkommunerne paa 44 pCt. af Indkomsten giver jeg ikke meget for. Thi hvis en Husmand havde en Indtægt paa 500 Kr. og naar op paa 1000 Kr., er det en 100 pCt. Stigning; men det er ikke saa meget, naar man ser, hvad han begyndte med. Ifølge Statistisk Departements Op-gørelser har 80 000 af de i alt 205 000 Landmænd sat alle deres Reserver og deres Formuer over Styr og har ikke Spor, fordi de har været nede paa Indkomster, der var negative eller saa lave, at de maatte bruge deres Reserver eller stifte ny Gæld. Dette er et Faktum, man ikke kan komme uden om, og det er Resultatet, til Dels i alt Fald, af Regeringens Politik, idet den har begunstiget nogle og skadet andre.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Korsgaard har Ordet for en kort Bemærkning.

Korsgaard: Jeg gentager, at den højtærede Finansminister altsaa principielt er ganske enig i, at Baggrunden for den høje Levefod er den tekniske Udvikling. Naturligvis kunde jeg tænke mig, at den højtærede Finansminister ikke vilde følge mig til Vejs Ende og slutte sig til, at for saa vidt er Fagforeningerne ikke en Faktor i Sagen af afgørende Betydning. Naturligvis skal der en vis Organisation til, saaledes som Tingene har udviklet sig, for at faa det rigtige Forhold mellem det, den ene tjener, og det, den anden tjener; men det er da i hvert Fald, synes det mig efter det, som Finansministeren her har givet Tilslutning, ganske givet, at om der har været socialdemokratiske Fagforeninger eller ikke i og for sig intet har med Sagen at gøre.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvor Pengene skaber mest Arbejde, sagde den højtærede Finansminister, at de private ikke tør bruge deres Penge. Kunde det ikke tænkes, at en af Grundene til, at de ikke tør det, netop er den Skatteplyndring, som de private mener, at de meget let vil kunne blive gjort til Genstand for, hvis det gaar godt, hvorimod det jo er fuldkommen givet, at gaar det daarligt, saa maa de selv bære